

עדינות בצידו המדרכת

רחל, רחל
באתי לומר לך מלים שקטות. בזהירות. בעדינות.
רחל, רחל

אשה אחרת. שקטה וצנועה. פוסעת על שביל הקבוץ ושפתיה קפוצות. ממעיטות לבקש, חוסכות בטענה, מחייכות ואומרות "שלום רוב תודות". תמיד מסודרת. מגוהצת. לכושה בקפידה, וגווה זקוף.

הייתי פונה אליך ואומרת: "איזו סיכת טורקיז נהדרת!" - ואת בהצטנעות גדולה פוסעת לאחור, מצטחקת ואומרת - "יפה? כן? רוב תודות, זה כבר הרבה שנים אצלי" - ושוב הייתי שולחת מבט אל אשה - לכושה בקפידה, וכל כולה צנועה ושקטה.
ובמה היא מהרהרת? ועל מה היא חושבת? - זאת לא אדע.
רק עצוב היה לה המבט. נוגה. מביט למרחוק, אולי איזו קרן אור? אולי משהו טוב שיחמם נפש כל-כך לבדה?

בחתונות ובמסיבות היתה יושבת ליד הבמה. קרוב אל האור. צמוד לשמחה, מצטחקת ומנסה להדבק באותה חדרוה של בנות נעורים המחוללות לפניה, באותם שירים הנשמעים מולה.

כזאת עדינה - אבל מולכת בלעדית היתה על שיטות הגיהוץ. ממש יצירה. הייתי עומדת בצד, ומסתכלת. תנועות מהירות, כפיפת כתפיים, עבודת אצבעות, ו"נו? - מה את אומרת?" - אני אומרת שאת נהדרת.
אמרתי לך.

וגם כתבתי לך. ואז נוצר הקשר. לא לזמן רב -
בשקט, בעדינות - חלית.

באותה עדינות בצידו דרכים, רחצת גופך לקראת בקר חדר, כמעט בלי סכלנות לצאת כבר, להרפא - ושקט.

רחל, רחל,
הנה אמרתי לך מלים שקטות. כזהירות. בעדינות. כמו שאת. כמו שהיית.
שפתיים קפוצות, לכושה בקפידה, פרשה לעולם הבא.

בעדינות.

להתראות,

שרה'לה שרון

יום הקבורה, י"ב כסלו תש"ך.
10.12.1989

